

לפניו מעשיות שלמות. שתכנון למה מספורי-מעשיות מיוחדים בתכ-
 נם זבלכביותם, ונתנו לפנינו מפעלים נהמדים, שהסמימו את הלב,
 יחד עם הרומנים המקוריים שלו. שגם שם נשבת אותו הרוח הנלכב
 ופשטות האמנות שבספורי-מעשיות, שמחמת יפיים המיוחד, רק
 עגנוז מכיון לעמוד עליהם. וגם אלה יצירת, יצירת-אמנים נפלאה.
 יותר מכל אלה ספר „פוליו“, שהתמימות של ש"י עגנוז הביאו
 להכניסו לפנינו, כמעט מבלי להיות מובדל כלום מן תוכן הדברים
 ולהיות זר להם. כי ל- פריץ, בהרבת מדבריו.

ספר „פוליו“ מכניס לנו את כל הספורים, את כל האגדות היותר
 פרימיטיביות המתהלכות באומה, על אודות תסופות שונות של
 חיי האומה בפוליו, בפרט בתפופותיה הקדומות, ויש בכחם ביחוד
 לפעול על רגשי האדם, בכל הפראות שבהם. ספורים מעין אלה הם
 תמיד גוש ראשון, לכל חומר אגדי של אומה ואומה, והם לוסהים
 ביותר את הלכבות. ואין לך יותר בריכולת לשם כך מש"י עגנוז
 שהסגנון הספורי-האגדי, נמצא דיו באמתהתו, ומדבר בו להפצו
 וקיצונו בלי שום עכוב, ופה ושם הוא מחדש משלו מלים פדרשיות
 שאינן כל כך שכיחות לכל בספרות, שכל אחת מהן באה על מסומה
 הנכונ לה, והספר כלו נבלע מתהלתו ועד סופו, ומעורר גרוי מיוחד
 גלב הקורא לראות עוד ספרים כאלה, מינו המשך לספרים אלו —
 ועל זה ברור יהיה! . . .

י. צ. ריימון

צפת

פוליו

ספורי אגדות של ש"י עגנוז

הוצאת „הדים“, תל-אביב

דבר משמח הוא הופעתו של ספר „פוליו“ של ש"י עגנוז. כל
 דבר שמרגש לו צורך לפני כואו, הרי השמחה בו לאחר כך שלמה-
 פוליו העדינה, המהוננה בהוד פלאי המבע, רק אנשיה, וחזיונות תכור
 פות שלמות, שהניחו את החותם הפיוטי הכי נערץ על האומה,
 דרשה מאד בקרבנו, לצרור בצרור עלים יפיים, הרבה מחזיונותיה
 ההספוריים המיוחדים לה, בפרט שכשיו, אחרי שעגמה גם העדינה
 הזאת הרבה כמתומות הימים האחרונים, ונעלבה בה הרבה כנסת
 ישראל. ואין לך דבר יותר יפה מספר „פוליו“, שתכנים לשם זה מר
 ש"י עגנוז. לא כל העטים שויים, ולא כל מכהולי-האמנים, ועסו של
 עגנוז מיוחד לשם כך. טפו טט סופר, המעורר בכתיבתו, כל הרש-
 מים העטניים, הספוריים, שאנו קוראים תמיד בהמדה בלתי-רונגת,
 בספרים הקדמונים, כתבי אנשים מיוחדים במינם, המספרים לנו
 בתמימות נלכבה, על מורות שונים שטברו על האומה, לופים במט-
 מה הוד האגדה.

ש"י עגנוז הופיע לפנינו בראשית התפתחות הספרות הצעירה
 בארץ-ישראל בתחזיונות פיוטים מסוריים, ושטה רושם גדול בכל-היני
 הספרות, ויותר מזה היה חביב מחמת שדינות-רוחו בספרותו, לאני-
 שים המחכבים את הפיוט האמתי, שרק רני עליה עולים על פסנת
 העז: גם בתחזיונותיו המקוריים, השתמש באופן שאין דומה לו, בסג-
 יונים של ספורי-מעשיות או יותר מזה: בסגנונם של מחברים
 קדומים, אשר ספרו סורות האומה בדברי הז ותחטונים מיוחדים
 במינם, והוא היה תמיד אמן הי-בדבריה, מה שהסמיס את לב כל
 שומעיה וקוראי דבריו. הוא נכנס יותר אל הקדש, ותתחיל להרצות